

väldigt block, som mäter icke mindre än 7 fot 5 tum i tjocklek¹. Äfven andra engelska dösar äro mycket stora; en i sydvestra Wales är så hög, att man kan rida in under den, och dess takhäll så väldig, att fem personer till häst lära hafva funnit skydd under den².

Belgien eger, eller har egt, några få dösar af nu ifrågavarande slag³.

*Holland*⁴ och norra *Tyskland* äro visserligen delvis ganska rika på megalithiska grafvar — de kallas i Tyskland ofta »Hünengräber»⁵, — men fristående dösar utan gång och med endast *en* taksten äro der mycket sällsynta och finnas endast i vissa trakter. De allra flesta här förekommande stora stengrafvarna äro af yngre former: af

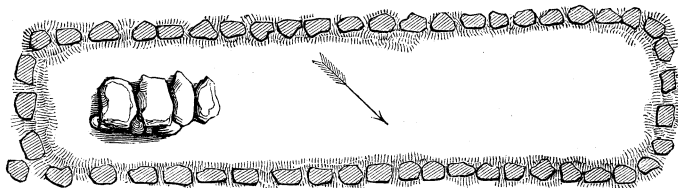

Fig. 18. *Längdös vid Naschendorf, Meklenburg.*

långa kammare, täckta af flera stenar (fig. 18); många sakna gång, andra äro försedda med en längre eller kortare så-

¹ Fergusson, anf. arb., fig. 51, 52.

² Fergusson, anf. arb., fig. 49; se äfven fig. 50.

³ Engelhardt, anf. arb., sid. 174.

⁴ Oldenhuis Gratama, *Sur les monuments mégalithiques de la province de Drenthe* i *Compte rendu du Congrès de Stockholm 1874*, sid. 267. — W. Pleyte, *Nederlandsche Oudheden van de vroegste Tijden tot op Karel den Grooten* (Leiden 1877 o. följ. år).

⁵ Dösen med den omgifvande stensättningen kallas »Hünenbett». »Hüne» betyder »jätte». Äfven benämningen »Riesengräber» förekommer. I Skandinavien benämnas stenkamrarna från stenåldern ofta »jättegärdar», »jättestugor». — Uttrycket »Hünengrab» användes någon gång, ehuru mindre riktigt, i st. f. »Hügelgrab» eller grafhög.